

TWO P&G JOB INTERVIEWS

Ferdinando Frega - Nando the Scribe

TWEE P&G- SOLLICITATIEGESPREKKEN

THE P&G SAGA · 03

Het was mei 2030. Het was gegaan zoals ik had voorspeld. Alles gebeurde tegelijk. Het was niet gepland. Het was niet ingeroosterd. Het was zelfs niet nodig.

Maar als je de Eigenaar van Gillette Narrative bent, zijn sommige dingen geen beslissingen die je neemt — ze komen je tegemoet.

De FREGA TRUST was al opgericht, het aandelenvermogen stond, de FREGA-generatie was gegarandeerd voor de komende 2.000 jaar — zoals een collega vóór mij ooit begon met een boek en 12 vissers, terwijl ik begon met 12 boeken en één enkele visser: mezelf.

Die ochtend, terwijl de zee van Reggio deed wat ze altijd doet — vlak, onschuldig, onverschillig — kwamen er twee meldingen binnen.

Afspraak om 11.00 uur. Sheraton Hotel, mijn stad. Twee sollicitatiegesprekken. Een heer uit India. Een vrouw uit Brazilië.

Twee mensen die in de echte wereld over miljarden hadden geheerst. Nu met pensioen. Nu kloppen ze op deuren.

In mijn wereld hadden ze ervoor gekozen op de mijne te kloppen — aangetrokken, misschien, door iets wat ze hadden gelezen. Een boek. Een post. Een zin die was blijven hangen.

Gesprek 1 · De Indiër

Hij komt binnen met de kalmte van iemand die alles heeft gezien. De houding van een wereldwijde CEO: schouders naar achteren, diplomatieke glimlach, een stem die niet trilt.

“Goedemorgen, meneer Frega.”

“Goedemorgen. Gaat u zitten. Miljarden hebben we hier niet nodig. We hebben karakter nodig.”

Hij knikt. Hij is het niet gewend om beoordeeld te worden door een Calabrees die niets verkoopt, niets koopt — maar toegang geeft.

“Vertelt u eens over uw ochtendritueel.”

Stilte. Dat had hij niet verwacht.

“Ritueel?”

“Ja. Wij nemen geen mensen aan die hier werken. Wij nemen mensen aan die zich voorbereiden.”

Hij glimlacht. Hij begrijpt dat dit geen bedrijfsgesprek is. Het is antropologisch.

En hij spreekt. Hij spreekt zoals hij nooit voor een raad van bestuur heeft gesproken.

Als hij klaar is, zeg ik hem:

“Perfect. U bent aangenomen. Niet om te werken. Om te bestaan in mijn universum.”

Gesprek 2 • De Braziliaanse

Ze komt binnen zonder toestemming te vragen. Zoals alle vrouwen doen die nooit toestemming hebben gevraagd om te bestaan. Kalmte. Intuïtie. Dat wat geen vrouwelijkheid is, geen schoonheid, geen macht. Het is vorm.

“Goedemorgen, mevrouw.”

“Goedemorgen. Mij is verteld dat u geen werknemer bent.”

“Nee. En u bent, voordat u een vrouw bent, een Braziliaans vrouwelijk wezen. Gaat u zitten.”

Ze glimlacht. Niet omdat ze beleefd is. Omdat ze al heeft begrepen dat we het hier niet over Gillette hebben. We hebben het over Gillette Narrative.

“Vertelt u me wat u ziet als u kijkt hoe een man zich voorbereidt.”

Ze antwoordt niet meteen. Braziliaanse vrouwen antwoorden niet — ze beslissen.

Dan spreekt ze. En als ze spreekt, verandert de kamer van vorm.

“Perfect. Ook u bent aangenomen. Niet om te leiden. Om te bestaan in mijn wereld.”

Slot

Twee CEO's. Twee continenten. Twee echte machten.

En één Eigenaar.

Ik.

Gillette Narrative neemt geen mensen aan. Het neemt aanwezigheden aan.

En die dag nam ik, zonder het van plan te zijn, India en Brazilië aan.

De rest is film.

Ferdinando Frega